

romorskie
rajowej oraz Wojskowej Służby Polek*
87-100 Toruń, ul. W. Garbary 2
tel.: 65-22-186, e-mail: archAK@um.torun.pl
REGON 870502736

MEMORIAL
Generał Marii Wittek

Zak. Techn. A. Rójewskiej

70W AK
Okr. Kraków

MUDRYK Maria Aline
zam. Krynicka

3491/WSK

SPIS ZAWARTOŚCI TECZKI — T. 3491/wsk

+ MUDRYK Monia Alina

zam. Krynicka

I. Materiały dokumentacyjne —

I/1 — relacja właściwa —

I/2 — dokumenty (sensu stricto) dot. osoby relatora —

I/3 — inne materiały dokumentacyjne dot. osoby relatora —

II. Materiały uzupełniające relację ✓ K 4, s. 1-4

III. Inne materiały (zebrane przez „relatora”): —

III/1 — dot. rodziny relatora —

III/2 — dot. ogólnie okresu sprzed 1939 r. —

III/3 — dot. ogólnie okresu okupacji (1939–1945) —

III/4 — dot. ogólnie okresu po 1945 r. —

III/5 — inne... —

IV. Korespondencja —

.....
.....
.....
.....

V. Wypisy ze źródeł [tzw.: „nazwiskowe karty informacyjne”] ✓ 1

VI. Fotografie ✓ uszereż. zob. II/2

II. Materiały uzupełniające relacje:

- Artykuł Janusza Hojty o Krywickiej Marii Annie (brak podania źródła) s. 77-80. Fotogr. Kserokopia, K. 4, s. 1-4.

Krynicka Maria Anna, (1896-1978) – biolog, nauczycielka, uczestniczka konspiracji i tajnego nauczania, harcmistrzyni.

Urodzona 16 kwietnia 1896 r. w Przemyślu. Córka Stefana Mudryka (konduktora kolejowego) i Rozalii z d. Rogal. Miała brata Franciszka (1901-1944, harcerza, uczestnika wojny 1918-20, inspektora szkolnego, organizatora tajnego nauczania w Przemyślu, zamordowanego przez hitlerowców) oraz cztery siostry, m.in. Katarzynę i Zofię (wszystkie uczestniczki konspiracji i harcerki). W czasie nauki w państwowym seminarium nauczycielskim w Przemyślu w latach 1909-1911 należała do „Petu”, a później do „Eleusis”. Od maja 1911 r. należała do pierwszego w Przemyślu zastępu skautek. W grudniu 1911 r., już jako zastępowa, złożyła na ręce Olgi Drahonowskiej przyrzeczenie skautowe. Jej drużyna była wówczas zakonspirowana, gdyż władze szkolne nie pozwalały na działalność skautingu. W lipcu 1914 r. ukończyła ogólnopolski kurs instruktorski w Skolem. Na początku I wojny światowej zorganizowała na dworcu kolejowym w Przemyślu pogotowie sanitarne dla uciekinierów z Galicji Wschodniej i żołnierzy ze stojących na stacji wagonów, które po 4 dniach przejął Czerwony Krzyż. W okresie ofensywy rosyjskiej została wraz z rodziną ewakuowana do Kromierzyża na Morawach, gdzie utworzyła drużynę harcerek. Pracowała w szpitalu czeskiego Czerwonego Krzyża. Po powrocie do Przemyśla we wrześniu 1915 r. kontynuowała naukę w seminarium oraz pełniła funkcję drużynowej jawnej I Drużyny Skautek im. T. Kościuszki (1915-1916). W styczniu 1916 r. zorganizowała kurs zastępowych, w którym wzięły udział nauczycielki z całego powiatu. Poprowadziła kolonię w Krzywczy. Od 1916 r. była przewodniczącą Rady Drużynowych Harcerek, następnie została Komendantką Miejscową i Komendantką Okręgową w Przemyślu. Była współzałożycielką tajnego Związku Gimnazjalnej Młodzieży Niepodległościowej, który przeszedł pod opiekę POW. Pracowała również w założonym przez miejscowego komendanta harcerzy „klubie uliczników” i udzielała korepetycji. W 1918 r. zdała maturę seminaryjną, a w roku następnym jako eksternistka maturę gimnazjalną i rozpoczęła studia z zakresu nauk przyrodniczych i chemii na Wydziale Filozoficznym UJK we Lwowie. Była delegatką na zjazd zjednoczeniowy organizacji skautowych odbyty w dniach 1-2 listopada 1918 r. w Lublinie, gdzie w powodu wybuchu walk została odcięta od możliwości powrotu. Po powrocie ze zjazdu włączyła się do prac dla wojska broniącego Przemyśla przed Ukraińcami. Odwiedziła wszystkie grupy harcerskie, zorganizowała szwalnię i pocztę harcerską, a następnie dołączyła do ekipy Czerwonego Krzyża dojeżdżającej na front po rannych i chorych żołnierzy. Po odsunięciu się frontu od miasta na prośbę burmistrza zorganizowała pięć ochronek na peryferiach miasta. Z powodu wyjazdu hufcowego harcerzy objęła tę funkcję obok kierowania przemyskimi

harcerkami. Zorganizowała kształcenie instruktorów i funkcyjnych drużyn oraz grupę przemyskich harcerzy wysłanych na akcję plebiscytową na Spisz i Orawę. Wzięła udział w III zjeździe Naczelnej Rady Harcerskiej w Zwierzyńcu w lipcu 1919 r. Latem 1920 r. weszła w skład Obywatelskiego Komitetu Obrony Państwa, który zorganizował męską Ochotniczą Legię Obywatelską i żeńską Ochotniczą Legię Kobiet. Brała udział w obsłudze pociągów sanitarnych dowożących rannych i chorych z frontu. Na przełomie lat 1920/21 przeniosła się do Lwowa. Od 1920 r. była członkiem komendy Lwowskiej Chorągwi Harcerek i kierowała Działem Kursów. W 1921 r. została komendantką Lwowskiej Chorągwi Harcerek, obejmującej województwa lwowskie, stanisławowskie i tarnopolskie. Była komendantką wielu obozów instruktorskich (w 1921 r. w Starym Samborze, w 1922 r. w Pieskowej Skale, w 1925 r. w Kacwinie, a w 1926 r. Oporcu k. Skolego). W 1921 r. została demonstratorem, w 1922 r. asystentem, a w 1924 r. starszym asystentem na Wydziale Rolniczo-Leśnym Politechniki Lwowskiej. W latach 1922-32 uczyła biologii i chemii w seminarium i w prywatnym liceum Anny Rychnowskiej. W maju 1923 r. została mianowana podharc mistrzynią, a w grudniu 1927 r. w wyniku zmiany systemu stopni – harcmistrzynią. W latach 1924-32 wykładała w pomaturalnej Żeńskiej Szkole Gospodarczej w Snopkowie koło Lwowa. W 1924 r. złożyła na uniwersytecie egzamin magisterski z biologii oraz egzamin nauczycielski z biologii i chemii. Od 1925 do 1928 r. ponownie była Komendantką Chorągwi i równocześnie członkinią Naczelnej Rady Harcerskiej. W 1926 r., po uzupełnieniu studiów na politechnice, uzyskała tytuł inżyniera. Od 1928 do 1932 r. była kierowniczką Wydziału Kształcenia Starszinyw Komendzie Chorągwi. Brała także udział w szkoleniu instruktorek na kursach centralnych. W lipcu 1931 kierowała organizacją Zlotu Harcerek w Nowosielicy odbywanego z okazji dwudziestolecia przemyskiego harcerstwa żeńskiego. W maju 1932 r. przeniosła się wraz z rodziną do Tarnowskich Gór, gdzie jej mąż został kontrolerem odcinka PKP. Uczyła tam w szkole zawodowej, a ponadto opiekowała się Kołem Polek w Strzelcach Opolskich. Krótco kierowała hufcem harcerek w Tarnowskich Górach. Prowadziła centralne kursy dla nauczycielek-opiekunek drużyn (w 1933 r. na Głodówce, w 1935 r. w Runowie Krajeńskim, w 1937 r. na Buczu, a w 1939 r. w Zelemiance). W marcu 1933 r. przeniosła się do Bydgoszczy, gdzie jej mąż został naczelnikiem oddziału drogowego. Pracowała tam jako kierowniczka szkoły powszechnej. Włączyła się w pracę harcerską – doprowadziła do podziału hufca na trzy mniejsze, sama zaś została Komendantką Ośrodka. Od roku 1936 była członkinią Naczelnej Rady Harcerskiej, a 6 czerwca 1937 r. została Naczelniczką Harcerek. W 1937 r. przeprowadziła się do Torunia, gdzie przeniesiono jej męża. Podjęła pracę w toruńskim Pedagogium i była członkiem Zarządu Okręgu Pomorskiego ZHP. W 1938 r. reprezentowała polskie harcerki na X konferencji instruktorek skautowych w Adelboden w Szwajcarii. Jako Naczelniczka Harcerek we wrześniu 1938 r. powołała do

życia Pogotowie Harcerek, w którego ramach kilkaset harcerek wzięło udział w pracach opiekuńczych i samarytańskich na Zaolziu. W związku z przystąpieniem Organizacji Harcerek do Organizacji Przynależności Kobiet do Obrony Kraju weszła w skład Rady Głównej tej organizacji. W lipcu 1939 r. uczestniczyła wraz z grupą 33 harcerek w dwutygodniowym Światowym Zlocie Skautek „Pax-ting” w Gödöllö na Węgrzech. W końcu sierpnia 1939 r. przeprowadziła ostatnią odprawę komendantek chorągwi. 1 września 1939 r., w myśl wcześniej ustalonego planu, nie zrzekając się funkcji naczelniczki, zesłała do podziemia, wyznaczając na swoją zastępczynię w Warszawie Marię Wocalewską. Przez cały okres okupacji utrzymywała przy pomocy łączniczek kontakt z Pogotowiem Harcerek. Mieszkała w Łososinie Górnej w dworku p. Dunikowskiej-Dąbrowskiej. Pracowała tam jako instruktorka Kół Gospodyń Wiejskich i kierowniczka pól doświadczalnych, a równocześnie współdziałała z ZWZ-AK w Krakowie. Skupiała w swoim ręku wiele nici konspiracyjnych; do przesyłania informacji wykorzystywano torebki z nasionami rozsyłanymi po całej Polsce z prowadzonej przez nią stacji nasiennej. W 1940 r. zorganizowała z pomocą sióstr zakonnych grupę tajnego nauczania, które kontynuowała po przeniesieniu się w 1943 r. do Krakowa. Pracowała jako instruktorka Kół Gospodyń Wiejskich, a mąż w zawodowej szkole rzemieślniczej. 25 marca 1945 r. rozwiązała dotychczasową Organizację Harcerek, składając równocześnie rezygnację z funkcji Naczelniczki. Przeniósł się do Bydgoszczy, a następnie do Gdańska. Pracowała w Wyższej Szkole Pedagogicznej. Była dziekanem Wydziału Biologii i Geografii. W latach 1956-59 została doradcą Naczelnej Rady Harcerskiej, a w latach 1957-59 Kierowniczką Wydziału Kształcenia Starszyny Gdańskiej Komendy Chorągwi Harcerstwa. W 1966 r. przeszła na emeryturę. Pracowała nadal w uczelnianym związku zawodowym.

Zmarła 12 września 1978 r., została pochowana na cmentarzu Srebrzysko w Gdańsku.

Odznaczona Krzyżem Kawalerskim Orderu Odrodzenia Polski, Krzyżem Armii Ochotniczej, „Gwiazdą Przemysła”, Odznaką „Polska Swemu Obrońcy”, Honorową Odznaką Harcerstwa Przemyskiego, posiadała tytuł „Zasłużonego Nauczyciela PRL”.

Od czerwca 1926 r. była zamężna z Janem Krynickim (zm. 1969, mgrem inż., pracownikiem kolei, ppor. AK), miała synów Macieja (ur. 1928), Andrzeja (1929) oraz córkę Teresę (ur. 1935).

Biblioteka Jagiellońska, Dział Rękopisów, S. Stipal, *Rys Historyczny Lwowskiej Chorągwi Harcerek na podstawie zebranych materiałów opracowała...*, mps, sygn. Przyb. 413/76, s. 34-37, 56-57, 59, 77; M. Mudryk, *Hufiec Przemysła. Relacje i wspomnienia...* [w:] S. Stipal, *op. cit.*, s. 93-96; W. Błażejowski, *Z dziejów harcerstwa polskiego (1910-1939)*, Warszawa 1985, s. 311, 330, 332, 335, 342; J. Bury, *Harcerki przemyskie*, Przemysł 1994, s. 5-21, 30, 35-36, 51-55, 63-72, 77-81, 95-98, 174-180; E. Grodecka, *Pierwsze ćwierćwiecze Harcerstwa Żeńskiego. Materiały do historii, cz. 1. 1911-1914*, Warszawa

1937, s. 21-22; *Harcerki 1911-1939. Historia, program, wychowanie* [red.] J. Raniecka-Bobrowska, Warszawa 1990, s. 77, 110, 112, 199-201, 289, 337; *Harcerki 1939-1945* [red.] K. Wyczańska, Warszawa 1983, s. 8-10, 30-31, 461; *Harcerki 1939-1945. Relacje-pamiętniki* [wyb. i oprac.] K. Wyczańska, Warszawa 1985, s. 6, 14, 25, 36, 48, 155; K. Jarzembowski, L. Kuprianowicz, *Materiały do Księgi Harcmistrzyń i Harcmistrzów Związku Harcerstwa Polskiego mianowanych w latach 1920-1949*, „Harcerstwo”, 1997, nr 3, s. 61; A. M. Korsak, *Komendantka Szarych Szeregów. Harcerze z Nowego Sącza*, „WTK-Katolik”, 1976, nr 24, s. 6; S. Krakowski, *Tropami Przemyskiego Harcerstwa*, Przemyśl 1998, s. 3, 8, 12, 14, 17, 29, 34-36, 112-114; *Materiały do Harcerskiego Słownika Biograficznego* [red.] O. Fietkiewicz, „Harcerstwo”, A. J. Sławski, *Maria Anna Mudrykówna-Krynicka 1896-1978*, „Harcerstwo”, 1987, nr 9, s. 35-43; nr 10, s. 26-31; S. Stipał, *Wspomnienie o Marii Krynickiej Naczelniczce Harcerek*, „Tygodnik Powszechny”, 1979, nr 14, s. 3.

Janusz Wojtycza

Kubicki Józef, „Poręba”, (1879-1948) – prawnik, działacz ludowy, Powiatowy Delegat Rządu.

Urodzony 1 maja 1879 r. w Czudcu, pow. Rzeszów. Pochodził z ubogiej chłopskiej rodziny. Ukończył rzeszowskie gimnazjum, a następnie studia prawnicze na UJK we Lwowie. Walczył na froncie podczas I wojny światowej; był oficerem rezerwy. W okresie międzywojennym zamieszkał w podrzeszowskiej Staroniwie. Pełnił funkcję wicestarosty rzeszowskiego. Następnie został działaczem PSL „Piast”. Od 1931 r. należał do zarządu powiatowego SL w Rzeszowie. Organizował wiejskie Koła Ludowe; był jednym z najaktywniejszych członków. Za działalność opozycyjną został w czerwcu 1933 r. aresztowany i jesienią skazany na dziesięć miesięcy więzienia (sąd specjalny w Krakowie zawiesił wykonanie kary na pięć lat). W 1935 r. objął funkcję sekretarza rzeszowskiego zarządu powiatowego SL. Został również delegatem powiatowym na warszawski Kongres SL w grudniu 1935 r., a podczas zjazdu powiatowego w Rzeszowie w lutym 1936 r. referował uchwały Kongresu. Należał do organizatorów i uczestników strajku chłopskiego w sierpniu 1937 r. i został wówczas ponownie aresztowany przez policję. Po zwolnieniu wszedł w skład sądu partyjnego. Od 11 kwietnia 1938 r. był skarbnikiem w zarządzie powiatowym SL. Organizował akcję bojkotu wyborów parlamentarnych. W czasie okupacji niemieckiej mieszkał w Rzeszowie-Staromieściu. Od jesieni 1939 r. zaangażował się w konspirację polityczną, kontaktował się także z siatką SZP. W lipcu 1940 r. – wraz z Romanem Złotkiem i Władysławem Rączym – wszedł w skład pierwszej „trójki” powiatowego kierownictwa („Nadleśnictwa”) SL „Roch”. Należał również do drugiej – powołanej pod koniec 1940 r. – i trzeciej – ustanowio-

J. 3491/WSK

POW
AK Kraków

++

MUDRYK Maria Alina
zam. Krzywicka

v. Wypisy ze źródeł - nazwiskowe karty
informacyjne: 1

I/M

Mudryk zam. Krynicka Maria Alina

AK Okręg
Kraków

ur. 16.04.1896 Przemyśl
zmarła 12.09.1978 Gdańsk

J. 34 91/1976

córk_a Stef_ana /prac. PKP/
i Rożalii z dpmu Rogal

nauczycielka
od 1911 w skautungu
w latach 1916-1918 czynna
POW
okupacja ZWZ-AK
życiorys w załączeniu

zob. Małopolski Słownik Biogr.
SSH Kraków 2003 str 77-79

MURZYK Maria Alina

